

OSNOVNA
ŠKOLA
Lipik

VAŽNOST
RODITELJSKOG

OSNOVNA

ŠKOLA

LIPIK

ŽIVOTA

Gabrijela Grgić, 5.a; Tom i njegova obitelj
Ilustrirala: Hana Papić, 6. a

Lucija Colosetti, 6.a; Nedostatak obiteljske ljubavi
Ilustrirala: Lucija Colosetti, 6. a

Tara Dašek, 6.a; Sve zbog šutnje
Ilustrirala: Tara Dašek, 6. a

Marta Nikić, 6.b; Važnost obiteljskog života
Ilustrirala: Estira Mandić, 7. a

Adrijan Grgić, 7.a; Obiteljska nesreća
Ilustrirala: Lucija – Marija Zec, 6. a

Klara Adžijević, 7.a; Jesam li ja kriva za to?
Ilustrirala: Lorena Varat, 7. a

Franjica Haramija, 7.b; Važnost obiteljskog života
Ilustrirala: Lucija Colosetti, 6. a

Marijana Gašparović 8.a; Važnost obitelji
Ilustrirala: Marijana Gašparović, 8. a

Ivana Feltrin, 8.b; Nina i Mija
Ilustrirala: Kristina Grgić, 6. a

Ines Bina, 8.b; Zašto nemam obitelj?
Ilustrirala: Ines Bina, 8. b

Tom i njegova obitelj

Ispričat ću vam priču o dječaku Tomu koji je imao lijepo djetinjstvo i živio u sretnoj obitelji. Ona mu je uvijek bila podrška i imala puno razumijevanja i ljubavi za njega. Unatoč tomu, on se nakon nekog vremena promijenio.

Jednog dana krenuo je u školu. Kao učenik prvog razreda dobro se snašao i završio ga odličnim uspjehom. Iz godine u godinu bio je sve bolji tako da je odličan uspjeh imao do šestog razreda. Kada je došao u sedmi razred, popustio je u učenju i nastali su problemi. Nije htio reći roditeljima da mu je teško u školi i da mu pomognu u učenju. Često je dobivao jedinice. Saznavši za njih majka je otišla u školu na informacije. Tom se iznenadio kada ju je ugledao u hodniku škole. Završivši razgovor s učiteljicom majka je rekla Tomu: „Razgovarat ćemo kod kuće o ovome!“ Bila je žalosna. Tom se jako uplašio. Nije majci rekao za negativne ocjene. Odlučio je ne doći taj dan kući pa se sakrio u staru, napuštenu kuću. U njoj je i prenoćio tu večer. Strašno se bojao životinja i raznih zvukova koje su dopirale izvana. Spavao je na hladnom podu. Majka i otac jako su se uplašili za Toma. Pozvali su policiju i tražili ga cijelu noć.

U rano jutro pronašli su Toma u staroj i napuštenoj kući. Roditelji su bili jako sretni kada su ga našli, ali istovremeno i vrlo ljuti na njega. Majka mu je ljutito rekla da mu je to zadnji put što je napravio i da nema takvog problema koji on njima ne bi mogao reći. Majka i otac puno su mu pomogli u učenju. Potali su ga i učili s njim. Uspio je ispraviti ocjene. Tom je nakon svega razmišljao i

shvatio da su mu roditelji u životu jako potrebni. Tako je Tom na teži način shvatio koliko mu je važna obitelj i kako ne može živjeti bez njihove suradnje i podrške.

Gabrijela Grgić, 5.a

Nedostatak obiteljske ljubavi

Obiteljski život je život koji bi trebao biti obasjan zrakama Sunca, pun mira, sreće i topline. Lijep je osjećaj imati obitelj jer roditelji pružaju snagu i pomoć da bi razveselili svoju djecu. Divno je kad ih vole, poštuju, tješe i usmjeravaju na bolji životni put.

U obitelji dvanaestogodišnjeg dječaka Leona nije uvijek tako. On je shvatio da se njegovi roditelji ne brinu za njega. Nisu ga odgajali da bude pošten i pristojan čovjek. Otac je po cijele dane zaposlen u uredu, zatrpan papirima i raznim obvezama, a majke kod kuće nije bilo satima jer je dane provodila sa svojim prijateljicama trošeći novac u najskupljim trgovinama. U kući više nije vladalo veselo raspoloženje, nego tmurno mrmljanje i prigovaranje. Leon se promijenio. Više nije bio dobar dječak. Drage prijatelje je zamijenio onima koji su bili spremni za tučnjavu i nasilje. Leon je postao kao i njegovi novi prijatelji. U školi je naslagao loše ocjene, tukao se i kasno dolazio kući. Roditelji nisu znali što se s njim događa, majka se čudila i bila zbunjena. Odlučila je pronaći vremena za Leona. Popričat će s njim i pomoći mu naučiti gradivo za višu ocjenu. Nakon obavljenog razgovora s razrednicom, majka se zaputila kući, no odlučila je produžiti svoj put zbog ugodnog, hladnog i osvježavajućeg zraka pa je otišla kroz park. Najednom je vrisnula, nije mogla vjerovati svojim očima. Ugledala je zastrašujući prizor. Neki starije dečki tukli su njezina sina. Rasplakala se i potrčala k njemu. Otjerala je dečke i povelala sina kući. Bio je ranjen.

Leon je majci priznao da su ga istukli jer ih je zadirkiavao. Majka mu je rekla da to više ne radi, a on je obećao da neće.

Roditelji su odlučili više svoga vremena posvetiti Leonu jer su shvatili da se on tako ponašao zato što mu je nedostajala njihova ljubav. Ispravili su svoje pogreške i u kući je ponovno vladalo veselo raspoloženje, a prigovaranja i prepirke su zauvijek nestale. Leon je uskoro dobio sestru Martu. Ova obitelj, puna uspona i padova, postala je poštena i sretna koja je životnu pouku naučila iz svojih pogrešaka.

Lucija Colosetti, 6.a

Sve zbog šutnje

U malenom selu, nedaleko Lipika, živjela je neposlušna i tvrdoglava djevojčica. Nikada nikoga nije slušala i radila što su joj drugi govorili. Nije imala braće i sestara, samo svoju majku koja ju je jako voljela. Uvijek joj je nastojala pomoći, bez obzira što ju je djevojčica ignorirala. Majka više nije mogla izdržati tu šutnju te ju je odlučila odvesti k psihijatru da otkrije u čemu je problem. Kada je djevojčica čula majčin telefonski razgovor sa psihijatrom, zaključala se u sobu i nije htjela majci otvoriti vrata. Osjetivši neizdrživu glad, izašla je iz sobe i vidjela nepoznatog čovjeka u boravku. Pitala ga je tko je on. Mirnim glasom rekao je da je psihijatar i da joj želi pomoći. Djevojčica je shvatila o čemu se radi i ljutito otrčala u sobu. Spakirala je svoje najdragocjenije stvari u kovčeg i pobjegla kroz prozor. Nije se osvrnula, samo je trčala što je dalje mogla. Ni sama nije znala zašto je bježala. Možda je htjela pobjeći od svojih osjećaja, same sebe, svoje majke... Umorna od trčanja, nakon nekog vremena, ugledala je neku staru kuću s pljesnivim zidovima, izvana obraslu drvećem te ušla u nju. Idućeg jutra uočio ju je dječak iz susjedstva kako izlazi iz te zastrašujuće kuće. Pitao ju je što radi u njoj, a ona je uplašeno odgovorila da se skriva. Sprijateljili su se pa joj je dječak svakog dana donosio kruh i mlijeko. Njezina majka ju je cijelo vrijeme tražila, ali ju nikako nije uspijevala naći. Plakala je danima za njom i nije prestajala. Djevojčici je počeo nedostajati njezin dom i majka, ali je mislila da se sada nikako ne smije vratiti zbog toga što je to učinila. Majka je danonoćno mislila na nju.

Po cijelom susjedstvu raspitivala se, ali uzalud. Nitko ju nije vidio. Jedne večeri netko joj je pokucao na vrata. Misleći da se vratila njezina kćer, žurno ih je i bez pitanja otvorila. Njezina kratkotrajna sreća odmah je nestala ugledavši nepoznatog dječaka. On joj je rekao da zna gdje se krije njezina kćer i da odmah može poći s njom k njoj. Majci je srce zaigralo od radosti. Našla ju je kako uplakana sjedi na prozoru gledajući u daljinu. Majka nije mogla vjerovati svojim očima jer je mislila da ju nikada više neće naći. Djevojčica joj je potrčala u zagrljaj i ispričala zašto je pobjegla. Nakon priče majka je shvatila zašto je djevojčica pobjegla.

Ispričale su se jedna drugoj, zaključile da su obje pogriješile, zagrlile se i sretne vratile kući. Djevojčica je obećala da neće više nikada šutjeti i ubuduće će reći majci sve svoje probleme jer je shvatila da su međusobno povjerenje i ljubav u obitelji najvažniji.

Tara Dašek, 6.a

Važnost obiteljskog života

Dječak Marko je bio jako dobro dijete. Roditelji su ga odgajali najbolje što su mogli i ponosili se njime.

Jednoga dana dok je majka pospremala Markovu sobu ispod deke je pronašla kutiju cigareta. Nije ni pomišljala da bi Marko ikada pušio. Rekla je to ocu. Uplašili su se. Nakon što su se doselili u drugi kvart, Marko se počeo družiti s djecom iz lošeg društvo pa je tako postao ovisnik o cigaretama. Roditelji su ga često ispitivali zašto to radi, no on im nije ništa odgovarao. Nakon silnog neprestanog ispitivanja ljutito im je rekao da su dosadni i da ga ostave na miru. Roditelji su bili šokirani njegovom reakcijom jer su znali da ga nisu tako odgajali. Marko je počeo piti, raditi gluposti pa čak i drogirati se. Završio je na policiji zbog provale i krađe novca u trgovini. Roditelji nisu mogli vjerovati što je njihov sin učinio. Pitali su se u čemu su pogriješili. Marko je plakao jer je nakon toga završio u zatvoru. Ispričavao se mami i tati za sve što je učinio i molio ih za oprost. Roditelji su znali da on nije takav, no ipak mu nisu oprostili jer ih je iznevjerio. Rekli su mu da je dobio zasluženu kaznu i da mora sam snositi posljedice. Tako je prošlo pet mjeseci. S roditeljima se čuo putem mobitela, ali se nisu viđali.

Nakon nekog vremena provedenog u zatvoru, Marko je pušten kući. Tada su mama i tata shvatili da se popravio i sve mu oprostili. U njihovoj kući ponovno je zavladao mir, sreća, zadovoljstvo i međusobno povjerenje. Marko je shvatio da su ga roditelji uvijek dobro odgajali, samo on to nije znao poštivati. Danima se kajao za

sve negativno što je učinio roditeljima i sebi. Shvatio je da su mu oni najvažniji i da nikada više neće skrenuti na krivi put. Odlučio je ići u crkvu, više se posvetiti roditeljima i Bogu.

Marta Nikić, 6.b

Obiteljska nesreća

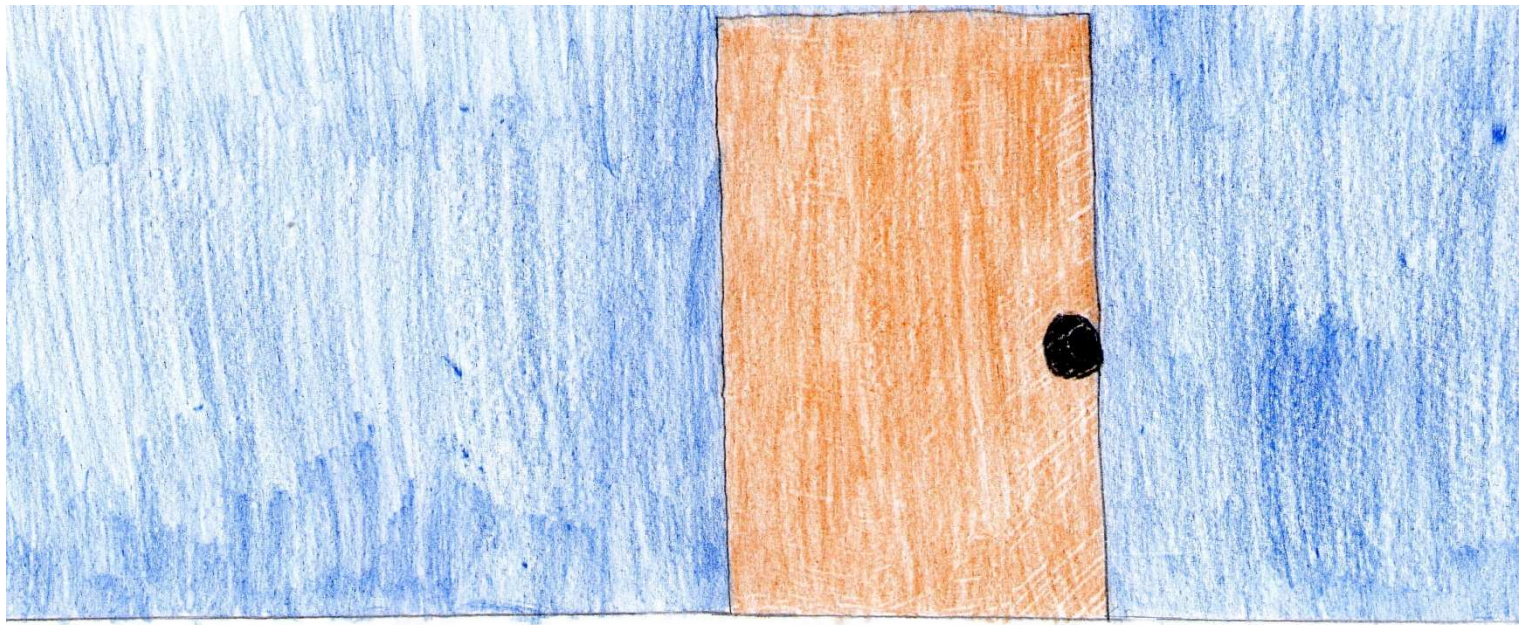
Najveću ulogu u životu svakog čovjeka ima njegova obitelj. Obitelj je uz nas i kad smo sretni i uspješni, ali i kada smo tužni i bolesni. Odlučio sam ovaj sastavak posvetiti obitelji koja je doživjela veliku tragediju.

Jednog poslijepodneva, prije osam mjeseci, braća Marko i Ivan veselo su se igrala u dvorištu. Budući da im roditelji nisu bili kod kuće, odlučili su automobil skloniti u garažu od kiše koja je počela padati. Marko je upravljao automobilom dok je mlađi brat stajao ispred njega i pokazivao mu gdje da parkira. Odjednom je auto krenuo u krivom smjeru i umjesto u garažu udario u Ivana. Marko je istog trenutka pozvao hitnu pomoć. U iščekivanju da dođe od šoka je vrištao, plakao i krivio sebe za bratovu nesreću. Urlike su čuli susjedi pa su se brzo okupili i tješili Marka. Hitna pomoć je žurno odvezla Ivana u bolnicu i nakon nekoliko mučnih sati borbe za život bio je izvan životne opasnosti, ali mu je amputirana noga. Kada se probudio iz narkoze prve su mu riječi bile: „Braco nije kriv! Zajedno smo bili u tome i zato vam svima zabranjujem da ga krivite za nesreću. Želim da mi ga dovedete!“ Nakon susreta i iscrpnog razgovora braća su se zagrlila i dugo plakala. Bio je to najbolniji trenutak u životu ove obitelji. Roditelji su im bili podrška nakon nesreće kako bi što prije prebrodili ružna sjećanja. Sada, nakon osam mjeseci, ta je obitelj sretna. Marko je upisao školu za fizioterapeuta dok mlađi brat Ivan svira i pjeva u glazbenoj školi.

Zahvaljujući ljubavi, razumijevanju i zajedništvu ova je obitelj uspjela preživjeti najbolnije trenutke u svom životu.

Slušajući o ovoj istinitoj tragediji, uvidio sam koliko je važna uloga obitelji u našim životima. Iako se moji „veliki problemi“ ne mogu usporediti s problemima koji su imali ovi dječaci, njihova me strašna priča natjerala da više razmišljam o svojoj obitelji. Shvatio sam da sam sretan, uvidjevši da je i moja obitelj spremna pomoći i da joj mogu reći sve što me tišti i čini nesretnim.

Adrijan Grgić, 7.a

Jesam li ja kriva za to?

Tučnjave, alkohol, plač... Tom tamnom stranom života okružena sam od malena u obitelji, a odnedavno i u trenutnom prebivalištu, Domu za nezbrinutu djecu.

Onog dana kada su me se roditelji odrekli i kad sam dospjela u dom, obećala sam sama sebi da neću postati kao djeca koja me u njemu okružuju. Pokušat ću odrastati kao ona koja imaju roditelje, a onda svoje naći i upitati zašto su me napustili? Jesam li ja kriva za to? Iz mojih dubokoumnih misli i razmišljanja trgnulo me škripanje vrata iza kojih je provirila starica te mi rekla da me čeka moja udomiteljska obitelj. Tako danas, kako kaže ravnateljica, počinje moj novi život u što ja i nisam tako sigurna. Kolike sam samo noći ostajala budna u suzama i uz molitvu da dođu po mene, moji biološki roditelji.

Došao je i taj dan. U lice mi je puhao hladan i oštar vjetar dok sam izlazila iz dvorišta dječjeg doma i prilazila nepoznatim ljudima nasmiješena lica. Iskreno, nisam ih pokušavala očarati, iako sam im duboko zahvalna i divim im se jer ipak treba imati hrabrosti posvojiti dijete koje nikada nisu upoznali. Ušli smo u auto i cijelim su me putem pokušavali pridobiti i upoznati dok sam ja gledala u beskrajnu daljinu polja i šuma. Osjećala sam prazninu u srcu jer nikad nisam osjetila nježan mamin poljubac prije spavanja ili tatine čvrste ruke koje me grle. Znam da i ovim ljudima treba ljubav. Hoću li pogriješiti ako im pružim priliku? Hoću li se osjećati voljenom? Ne znam. Sve su to samo pitanja na koja nemam odgovor

Nekoliko mjeseci kasnije, saznala sam odgovor na ta pitanje. Sada imam roditelje koji bi dali sve za mene. Iako se još uvijek privikavam, shvatila sam da ne moram imati biološkog oca i majku da bih imala obitelj, već onoga tko me razumije, brine o meni i uvijek je prisutan u svim situacijama mog života.

Klara Adžijević, 7.a

Važnost obiteljskog života

Obitelj. Riječ koja ujedinjuje sreću, mir, ljubav, veselje, zajedništvo, razumijevanje i podršku u jedno. Riječ koja govori toliko puno...

Obitelji nisu više što su nekada bile. Više nema radosti, jedinstva, ljubavi... Roditelji rade dokasna u noć kako bi prehranili svoju djecu. Sve više roditelja ostaje bez posla, a njihova djeca postaju gladna i željna gotovo svega. Imajući na umu kako prehraniti svoju obitelj, roditelji su prisiljeni poslati ih u Dom za nezbrinutu djecu. A tada oni ostaju bez onoga što im je najvažnije, a to je obitelj i roditeljska ljubav. Ostaju sami, prisiljeni na milost i nemilost surovog svijeta. Nemaju s kime podijeliti radosti, sreću, tugu i strahove. Sve je više nasilja u obiteljima. Djeca koja odrastaju u takvim okolnostima najčešće i sama postaju nasilnici. Teško je gledati kako se otac i majka svađaju, tuku, prebacuju jedan drugom, prkose... Djeci je to trauma koju neće moći nikada zaboraviti. Sve je više djece koja zbog obiteljskih problema počinju piti, pušiti, pa čak i drogirati se misleći da će tako riješiti problem koji ih muči. Sve je manji broj ljudi koji se uopće odluči za sklapanje obitelji. Neki se pak odluče za posvojenje djece. Posvojena djeca nisu ništa manje vrijedna od ostale. Njima treba netko tko će ih voljeti i štiti. Toj djeci nije potreban novac, pregršt igračaka ili skupi mobiteli. Potrebna im je osoba koja će im pružiti ljubavi i odgajati ih da postanu pravi i pošteni ljudi.

Smatram da bez obzira koliko novaca ili igračaka dijete ima, ništa od tih stvari ne može mu pružiti ljubav koju može dobiti samo od roditelja i zbog toga je itekako važan obiteljski život.

Franjica Haramija, 7.a

Važnost obitelji

Obitelj je najvažnija. Ona je zajednica ljudi koji se bezuvjetno vole. Najvažnije sastavnice obiteljskog života su podrška, poštovanje i ljubav iz kojih proizlazi sreća i zadovoljstvo. Obiteljski život treba čuvati kao kap vode na dlanu.

Odrastanje u obitelji smatram vrlo bitnim jer se u njoj stječu temelji za daljnji život. Neki ljudi obiteljski život ne znaju cijiniti dok ga ne izgube. Obitelj imaju i ona djeca koja ne žive s roditeljima, no ona je malo drugačija. Takva djeca nemaju oca i majku, već odgajatelje. Pitam se što se s njima događa kada se nađu u nevolji, kada im je potrebna pomoć? Primijeti li to itko? Imaju li koga da ih zaštiti ili podigne kada padnu? Što ako pokušaju naći nadomjestak za obiteljsku sreću u alkoholu, drogi ili cigaretama? Smatram da bi uz pomoć obitelji lako riješili takve probleme jer bi zajedno pronašli najbolje rješenje. Obitelj bi se žrtvovala za njih i pružila im potporu i pomoć. Razoren obiteljski život ima puno negativnih posljedica kojih članovi nisu niti svjesni. Oni jednostavno pate i traže pomoć od drugih.

Nemoguće mi je riječima opisati sreću koju osjećam svaki dan proveden sa svojom obitelji jer ona prava, istinska ljubav uvijek je vezana uz obitelj. Zbog toga trebamo cijiniti trenutke provedene s njom.

Marijana Gašparović 8.a

Nina i Mija

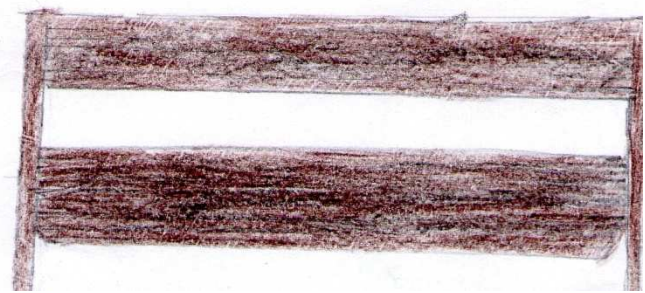
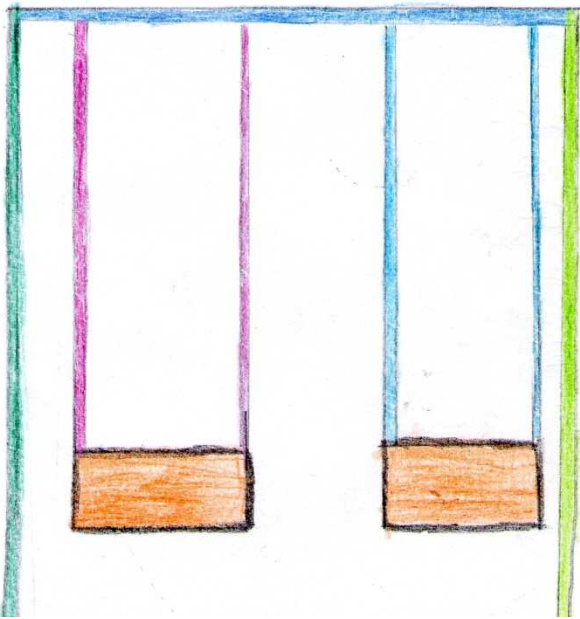
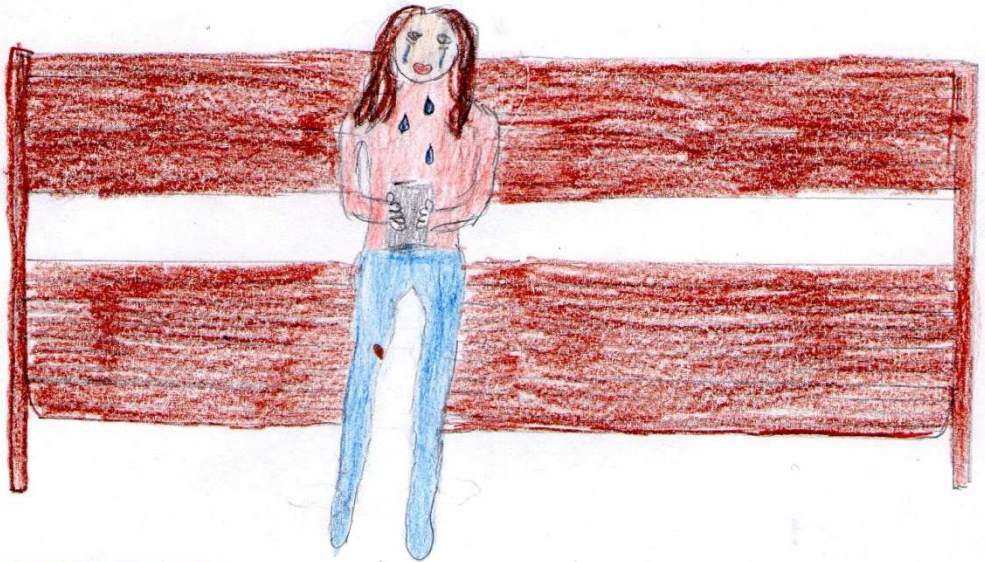
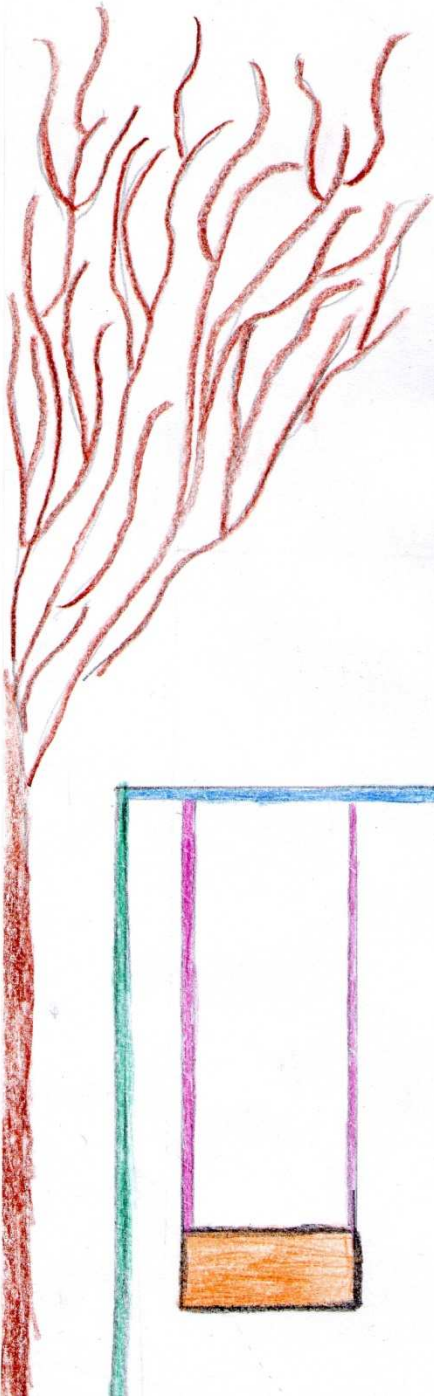
Poznajete li onaj osjećaj kada vam netko nedostaje? Onu prazninu koju samo ta osoba može popuniti. Takav osjećaj ona nosi u sebi već nekoliko godina. Svakoga dana praznina u njezinom srcu je sve veća i veća. Nedostaje joj njezin topli obiteljski dom, zagrljaj i osmijeh kakav samo roditelji mogu pružiti. Obitelj, ona joj nedostaje.

Nina će za dva mjeseca napuniti osamnaest godina i više neće moći živjeti u Domu za nezbrinutu djecu. Morat će u kratkom vremenu donijeti važnu odluku o tome gdje će dalje, kako i s kim živjeti. Trebat će se snaći i pokazati da je dovoljno jaka i samouvjerena. Otkako su joj roditelji umrli, postala je ozbiljna, čvrsta i začuđujuće odgovorna za svoje godine. Odgajatelji u domu su se bojali za nju jer se ponašala prilično odgovornom i odlučnom. Petkom navečer nagovarali bi ju da izađe i zabavi se s prijateljima, no ona nikada na to nije pristala. Mija, njezina prijateljica, puno joj je značila i bila poput sestre. Jedino se s njom družila. Bile su nerazdvojne. Mija je uz nju bila i ostala u najboljim i najgorim trenucima njezinog života. Nakon smrti Nininih roditelja, Mijina majka htjela je Ninu posvojiti, ali to nije bilo moguće. Ona je vrlo brižna i obzirna majka. Ninu je voljela kao vlastitu kćer, ali nedostatak novca bio je prepreka njihovom zajedničkom životu. Nakon Ninine punoljetnosti moći će živjeti zajedno. Nije da Nina ne voli biti u dječjem domu. Naprotiv, ona je vrlo zahvala što ima krov nad glavom, ali tamo se osjeća kao broj i da je nitko ne doživljava kao člana obitelji. Nina bi svoje loše osjećaje iskazivala jedino noću.

U mraku svoje sobe skupila bi se i plakala prisjećajući se kako više nema mame da ju utješi i tate da ju nasmije.

Navršivši osamnaest godina, Nina se zaposlila u trgovini, nedaleko Mijine kuće, i preselila k njezinoj majci. Nina i Mija dogovorile su se da će skupiti novac i kupiti novu kuću. Preseljenje i zaposlenje promijenili su Ninin život i od tada je bila sretna jer ponovno ima nekoga tko će je utješiti, zagrliti i ispuniti prazninu koja je još uvijek nekim djelom bila prisutna. Imati obitelj i cijeliti ju znači živjeti ispunjeno.

Ivana Feltrin, 8.b

Zašto nemam obitelj?

Svakoga dana zapitam se gdje su, zašto su me napustili, što sam im skrivila?

Roditelji su me napustili kao novorođenče. Sada sam u Domu za nezbrinutu djecu već petnaest godina. Prema meni su svi dobri i dragi, no tužna sam jer nikada nisam saznala pravo značenje riječi obitelj.

Voljela bih imati majku da mi peče kolače i pruža podršku. Htjela bih znati sličim li joj više nego ocu, imam li njezine ili njegove oči, boju kose... Takva pitanja prolaze mi kroz glavu svakoga dana jer je znatiželja sve veća. Zašto su me napustili? Možda je razlog novac, možda su htjeli bolji život za mene... Ne znam.

Kada gledam svoje prijatelje kako su sretni sa svojim roditeljima, stegne me oko srca i suza mi se iskrade iz oka. Često se zatvorim u sobu, isplačem i svu tugu izbacim iz sebe. Ne želim posvajatelje, želim svoje biološke roditelje. Želim znati hoće li me ikada potražiti, upoznati, zagrliti, poljubiti?

Nakon toliko godina sve više gubim nadu jer da su htjeli, već bi me potražili. Možda bih ipak trebala reći odgajatelju da pronade udomitelje koji bi mi pružili priliku da shvatim značenje riječi obitelj.

Ines Bina, 8.b

Obitelj

